

Slovo k povzbuzení na neděli 11. prosince 2022, na Třetí neděli adventní – A
Biblická čtení: Iz 35,1-6a.10; Ž 146; Jak 5,7-10; Mt 11,2-11

Milé sestry, milí bratři,

liturgie **třetí neděle adventní**, neděle nazvané podle své vstupní antifony *Gaudete* („radujte se“), je vlastně celá prodchnuta **radostí**; z blížících se svátků a kéž by i z větší blízkosti Boží. Radost se prolíná celou bohoslužbou; rezonuje v mešních modlitbách, zvláště v té vstupní, odráží se ve světlejší barvě bohoslužebného roucha a zaznívá především z Božího slova. Zkusme tedy právě na ně zaměřit svou pozornost...

V prvním čtení otevíráme – jako skoro po celý advent – knihu proroka **Izaiáše**. Už starými církevními otcí byl nazván **starozákonním „evangelistou“**. Sice s trochou nadsázky, ale velmi příznačné, protože ze všech svatopisců Starého Zákona toho o příchodu a působení Mesiáše předpověděl zdaleka asi nejvíce. Není tudíž divu, že právě z proroka Izaiáše v době, kdy si připomínáme čekání věků na Kristův příchod, čteme při mši svaté nejčastěji, ve všedních dnech i o nedělích.

Dnes máme před sebou **další překrásné Izaiášovo zaslíbení**. Je z 35. kapitoly, z první a nejstarší části knihy. Je to **proroctví**, které zaznělo už někdy v polovině 8. století před Kristem. Již tehdy, v době svého prvního zaznění a ještě více v dobách následujících se stalo pro Izrael jedním z největších **prorockých zaslíbení Mesiáše**, jedním z impulsů k dychtivému očekávání jeho **příchodu**. Jedním z jasných příslibů co **učiní**, až přijde, a podle čeho se také **pozná**: «Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykvete poušť... Zaplesá, zavýská... Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého».

Jedinečně se Izaiášovo proroctví naplnilo **během Kristova pozemského působení**: Vždyť Pán Ježíš přinášel **útěchu**, kamkoli přišel, zvláště všem zarmouceným a nemocným. Ujímal se různě **zdeptaných**, i těch vlastní slabostí, zastával se **vylučovaných** ze společnosti, i kvůli jejich hříchu. **Odpouštěl** hříchy, **vyháněl** zlé duchy a **uzdravoval** nemocné, že mu mnohé přinášeli. Zval všechny k sobě, že je **občerství**.

Podle toho všeho už jeho **současníci** mohli uvěřit, že **Ježíš** je opravdu On, očekávaný **Mesiáš**. I **Janu Křtiteli** mělo ještě zřejměji a radostněji dojít, koho to vlastně pokřtil: «Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst» říká sám Kristus Janovým učedníkům v dnešním evangeliu.

Ježíšovy zázraky, jak věříme, se tak staly skutečným a **jedinečným naplněním** starých proroctví, **znamením**, že Ježíš je Mesiáš, dokonce Boží Mesiáš, že **jiného už není třeba**, že jiný už nepřijde. Zázraků se stalo **tolik**, že svědectví o nich **stačí** všem dalším generacím **k uvěření**, k otevření srdce víře v Pána Ježíše.

V době pobiblické i v době **nynější** se proto zázraky, jak o nich čteme v evangeliu, dějí spíše jen **výjimečně**, možná většina z nás ani žádný takový ani nezažila. Dějí se však zázraky **jiné**, na první pohled určitě **méně vnímatelné**, ale ve skutečnosti ještě důležitější a hlubší. Takové, ke kterým ty evangelijní směřovaly, když měly člověku pomoci k víře, že Ježíš je **Boží Mesiáš**, vtělená Boží Láska, Kristus, který proto nabízí zázrak nejdůležitější: **potěšení, posílení a uzdravení** našich **srdcí** a duší, jejich vnitřní **proměnu** k lepšímu, **odpuštění** hříchů.

Ano, toto se opakuje stále, mnohokrát jsme to slyšeli. Jenže křesťanství o proměně člověka k lepšímu opravdu je, a proto je třeba tyto věci asi stále **opakovat**...

Dnešní Izaiášovo mesiánské zaslíbení nám totiž znovu připomíná, jak se nejdůležitější **zázrak proměny** také může a má projevit, co má přinést člověku i světu: **Jako** vnitřní **útěcha**, tak důležitá zejména ve chvílích vyprahlých a těžkých, útěcha, kterou je možné dát i dál, rozdělit se o ni («zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykvete poušť»). **Jako**

otevření **očí** duše pro **vidění** Boha i druhých lidí («slepí vidí»), jejich **uší** ke **slyšení** Božího slova ve všech jeho podobách («hlušší slyší») a **jako** odemknutí **jazyka** srdce k pravému a dobrému **slovu**, které se pak bude moci ozvat i z našich úst či projevit pomocí jiných způsobů komunikace («zaplesá jazyk němého»).

Zvlášť krásný je pak **obraz**, že «chromý poskočí jak jelen». Pán Ježíš během svého pozemského působení **uzdravoval** tělesně chromé, jak čteme tolikrát v **evangeliu**. Tentýž Pán Ježíš chce podivuhodně uzdravit i **chromou duši** člověka ve všech dobách, **odchromit** ji, učinit ji znovu života a pohybu **schopnou**, dát jí znovu se **rozeběhnout** životem, radostně za Bohem, dobrem a druhými lidmi.

Jak se opravdu může stát, jak jsme všichni Boží láskou **zváni** zakusit, **pokud** se nám podaří se této proměně – proměňujícímu Pánu Ježíšovi – aspoň trochu skutečně **otevřít**.

Obraz odchromení duše či **srdce** jakoby zahrnoval v sobě všechny ostatní obrazy. Odchromená duše má **chut' žít**, **chut' něco činit**, odchromené srdce chce znovu **milovat**, jít v ústrety **Bohu, světu, druhým lidem**. **Hýbat** se, odchromená duše může neživořit, ale začít opravdu **žít**, s láskou, s rozeběhnutím se z lásky, což vždy přináší **radost**. Vždyť **pohyb a život** mají v sobě velmi blízko, pohyb je znamením života. **Pohyb a láska** mají k sobě snad ještě blíže, neboť láska je pohybem k Bohu, lidem a světu. Odchromená duše pak může i více **vidět, slyšet a mluvit**.

Není proto mnoho důležitějších věcí než **odchromení srdce člověka**. Ať už zchromlo, čím zchromlo; třeba i nesením sebe samého, třeba i vlastní slabostí a hříšností, zlovykem, anebo tíží osudu, vinou druhých lidí či okolností života, špatným zacházením, životní smůlou. Každé odchromení však může být – aspoň nějak, v hloubi – Boží dobrotou **uzdraveno**.

Možná je dobré si dnes opět připustit a přiznat, že všichni jsme povětšinou nějak **chromí**, někdo méně, jiný více. **Všichni** proto – povětšinou stále a opakovaně – **potřebujeme zázrak odchromení**. Není snad důležitějšího **příchodu Pána Ježíše**, jemuž bychom se všichni měli tak snažit být vědomě **otevřeni** jako tomuto, dávajícímu chromé duši poskočit jako jelenovi, vyprahlé duši rozkvést a zajásat. Protože na **stavu srdce**, na jeho vnitřní síle žít, hýbat se, konat, běžet vlastně **závisí** mnohé. Jaký je náš život, jak se chováme, zda se ještě o něco dobrého snažíme, zda umíme radost. Anebo zda se jen necháme smutně či dokonce znuděně vláčet životem. Kdo má **sílu žít**, má naději, že bude sílu k životu i nějak rozdávat.

Odchromená duše má také větší Boží sílu **nést těžkosti** života, milovat, stále znovu se **rozebíhat** za Kristem, dobrem a druhými lidmi. **Dávat sílu** žít druhým. Ne okázale, ne spektakulárně, ne uměle, falešně a hlavně ne jen kvůli sobě. Ale **z lásky** a také **pro radost** ze života, který má. I když třeba je těžký. Odchromená, neparalyzovaná duše má také větší naději **vstát**, když upadne, když zhřeší, a s o to větší silou se pak snažit milovat Boha a lidi, slovem i činem.

Milé sestry, milí bratři, kéž by nás **obraz**, že «chromý poskočí jak jelen», dnes opravdu **zasáhl**. A vzbudil v nás **touhu**, aby se uskutečňoval aspoň nějak v naší duši, našem srdci, v našem životě.

Odchromení duše je předně **darem, zázrakem Božím**. Ale Bůh prostě dává své dary vždy nějak **v návaznosti na naši otevřenost a snahu**. A o ty jde. Přičemž touto snahou může být nejprve třeba nějaké **předsevzetí**, v čemže **konkrétně** se ještě ve zbylé části adventu zkusíme **rozeběhnout** za **Bohem** a v čem za svými **bratřími a sestrami**, zvlášť za těmi, ve vztahu k nimž naše duše nějak zchromla. Přičemž takové rozeběhnutí je vždy nějakým **činem, prostorem** lásky k Bohu a lidem.

Jsme dnes teprve **v polovině adventu**, letos je nejdelší možný. Polovina čehokoli je vždy okamžikem, jedinečnou příležitostí **k zastavení se**, k reflexi nad již uběhlým, ke zhodnocení a ještě více k pohledu dopředu. Možná není náhodou, že letos v této polovině je neděle **Gaudete**, která nám přináší **Boží slovo**, jaké přináší, která nás jím má pohnout k **radosti**.